

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

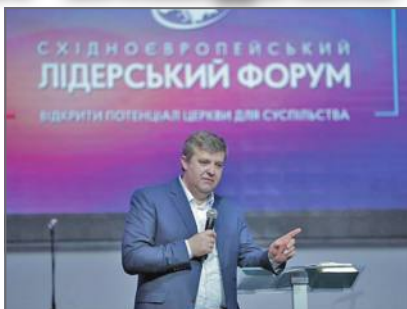
(Рим. 1:16)

№11 (170)
ЛИСТОПАД
2018 РОКУ

«ПОРА ВИВЧАТИ СЛОВО «ПОСТМОДЕРНІЗМ»

7-10 листопада 2018 року в Києві проходив восьмий Східноєвропейський лідерський форум (СЕЛФ). Він зібрав близько 350 учасників, спікерів і волонтерів з України, Білорусі, Росії, Чорногорії, Латвії, Литви, Фінляндії, Молдови, Голландії та Сполучених Штатів Америки.

У роботі Форуму взяли участь близько 80 спікерів, зокрема Анатолій Козачок — перший заступник старшого єпископа УЦХБЄ, пастор церкви «Філадельфія», на базі якої вже кілька років проходить Форум, Юрій Веремій — єпископ, старший пресвітер об'єднання церков ХБЄ Івано-Франківської області, Валерій Антонюк — президент Всеукраїнського союзу об'єднань ЄХБ, Леонід Міховіч — єпископ Союзу церков євангельських християн-баптистів в Республіці Білорусь, Леонід Бірюк — заступник єпископа ОЦХБЄ Білорусі, Деріл МакКарті — віце-президент з наукових програм і стратегій Форуму лідерів-християн та багато інших. Форум — це міжденомінаційна платформа

для мислителів і практиків. Тому учасники СЕЛФ обговорювали і світоглядні теми, і практичні навички служіння. Багато цікавих тем розглядалися на ток-шоу: «Еміграція або стартапи», «Церква і сучасні медіа», «Європейські цінності. Підміна понять», «Баланс між аполітичністю і заполітизованістю євангельських віруючих», «Місце інтелектуальних аргументів в євангелізації», «Як відвоювати культуру у лівих?», «Контури майбутнього. Глобальні виклики XXI століття», «Захист сімейних цінностей в Україні», «Як передати дітям цінності», «Місіонерство через соціальну роботу» тощо.

Експертами виступили Роман Полікровський, Микола Кулеба, Антоній Бокун, Євген

Савочка, Сергій Шараєвський, Сергій Демидович, Андріан Буковинський, Ростислав Мурах і багато інших.

«Торік ми вивчили слово «Реформація», розібралися в історії протестантизму. Тепер пора вивчати слово «постмодернізм» і розбиратися в цьому, — сказав у вітальному слові директор СЕЛФ Ярослав Лукасик. — «Коли руйнуються основи, що може праведник зробити?». Постмодернізм прагне зруйнувати фундамент західної цивілізації, тобто Божі абсолюти. Модерністи взяли раціональність, але відкинули Бога. Тепер постмодернізм руйнує раціональність. І сьогодні важливо вирішити, на якому фундаменті будувати майбутнє України. Для цього необхідно мислити глобально, побачити загальну картину і зайняти в ній своє місце. Ту територію відповідальності, сферу впливу, в яку ти принесеш спасіння».

За чотири дні Форуму на 12 секціях, шести пленарних сесіях, численних семінарах, круглих столах, майстер-класах і ток-шоу було презентовано понад 100 тем.

На одному з таких семінарів легендарний екс-вокаліст, клавішник і композитор групи «Пісняри», лідер християнської групи StudioNeman Олександр Віславський провів майстер-клас з вокалу та гармонії.

Прес-центр СЕЛФ.

Науково-медичні підходи до проблеми гендерної рівності обговорили за круглим столом у МОЗ

9 листопада 2018 року старший єпископ УЦХБЄ Михайло Паночко взяв участь у круглому столі Комітету з питань охорони здоров'я на тему: «Науково-медичні підходи до проблеми гендерної рівності», повідомляє веб-портал ВРУ.

У заході взяли участь народні депутати, представники Адміністрації Президента, Кабінету Міністрів, центральних органів виконавчої влади, науковці, медики, педагоги, психологи, представники Всеукраїнської Ради Церков і релігійних та громадських організацій.

За словами голови Комітету з питань охорони здоров'я Ольги Богомолець, мета заходу — об'єднання зусиль органів влади, науковців та громадянського суспільства

щодо визначення перспектив розвитку та реалізації медичної, соціальної та освітньої політики на основі християнських цінностей та прородинної політики в умовах євроінтеграції України.

Були заслухані ряд доповідей щодо розуміння і визначення поняття «гендер», примусової гомосексуалізації українського суспільства, психологічних маніпуляцій у сфері психічного здоров'я щодо спектру статевої ідентифікації тощо.

РОСТИСЛАВ МУРАХ: «ЯКЩО МИ ЗМОЖЕМО ЗБЕРЕГТИ ДІТЕЙ У ЦЕРКВІ ПІСЛЯ НЕДІЛЬНОЇ ШКОЛИ, ТО ТІЛЬКИ ЗА ЇХ РАХУНОК НАШІ ЗІБРАННЯ ЩОРОКУ ЗРОСТАТИМУТЬ НА 10 ВІДСОТКІВ»

3 листопада у домі молитви церкви ХБЄ «Світланкова зоря» м. Рівного відбулася регіональна конференція для працівників дитячого служіння. Участь у ній взяли близько 400 делегатів з Рівненської, Волинської та Житомирської областей.

Головний спікер конференції Ростислав Мурах виклав семінар на тему: «Як отримати бачення від Бога». Девізом зустрічі були слова із Писання: «Що ти бачиш?..» (Єр. 1:11).

Пресвітер місцевої церкви Володимир Прит звершив молитву благословення. З вітальним словом до присутніх звернувся керівник відділу освіти УЦХБЄ на Рівненщині Петро Музичук.

Ростислав Мурах насамперед нагадав, що кожен християнин, який щиро любить Господа і бажає служити Йому, шукає бачення на своє служіння. Але що таке бачення? Чи пов'язане воно з конкретною волею Божою, Його планом для життя людини, а чи це бачення самої людини? Це питання, зокрема, стоїть і перед дитячим служителем,

покликаним нести Слово Боже тим, кому належить Його Царство.

Говорячи про бачення від Бога, варто розрізняти такі поняття, як видіння (дар Святого Духа), ведення (Божє діє, коли Бог веде людину крок за кроком) та бачення (відкриття Божої волі в загальних рисах і розуміння того, як її досягти).

«Наше бачення полягає в тому, щоб зберегти усіх дітей в Церкві та зробити їх служителями Божими», — наголосив Ростислав Миколайович. На його думку, для того, аби втілити це бачення, необхідно дотримуватися трьох умов: співпрацювати зі служителями

церкви, з батьками, а також безпосередньо з дітьми.

Прозвучала цікава статистика: 60 відсотків членів місцевих громад становлять діти, які колись навчалися у недільній школі і прийняли в дитячому віці Ісуса як свого Спасителя. Але лише три відсотки рукопокладених служителів задіяні в дитячому служінні. А нерідко його доручають невідповідним людям.

Є й інша цікава цифра: якщо ми зможемо зберегти у церкві дітей після недільної школи, то тільки внаслідок цього наші громади щорічно будуть зростати приблизно на 10 відсотків.

«Чому так важливо мати бачення? — риторично запитав Ростислав Мурах. — Бачення майбутнього пов'язане з усвідомленням ситуації сьогодення: коли ми маємо бачення, міцніє наш моральний стан (1Кор. 1:10), знижується відчуття невдачі та розчарування під час випробувань (Як. 1:8, Іс. 49:4). Бачення від Бога дозволяє зосередитися на тому, що дійсно важливе (Фил. 3:13-14), воно заохочує та залучає до праці інших (Езд. 10:4, Фил. 1:4-5). Врешті-решт, бачення допомагає нам оцінити, як ідуть справи (2 Кор. 13:5) та відмовлятися від доброго на користь кращого».

Як же отримати бачення? За словами єпископа, Бог дає його через Своє Слово (Мт. 28:18-20),

духовні дари (Дії 13:1-4), сон (Дії 16:9), думки, які довго не залишають нас (Рим. 1:9-11). А ще — через відповіді на потреби людей і мистецькі таланти й дари, які закликав Бог (Рим. 12:6-9). Доручення старшого служителя (2 Тим. 4:12-13) і «святий неспокій» на серці (Фил. 2:13) — це теж частина Божого бачення для нас.

Щоб втілити бачення у своєму служінні, Ростислав Мурах радив запастись оливою (Ів. 6:2), не боятись труднощів, адже бути Божою посудиною не легко і дуже відповідально (Ів. 6:5, Лк. 9:13), завжди радіти, бути вдячними, дивитись на все поглядом Божим (Ів. 6:7, 2Цар. 6:17). Тобто робити те, що ми можемо, а Бог зробить те, що не можемо (природа — основа для надприродних дій).

По обіді своїм досвідом з працівниками недільних шкіл ділилася Ганна Твердохліб. Далі учасникам конференції були запропоновані секції: «Інтерактив на уроках недільної школи», «Як навчити дітей євангелізувати», «Як навчити дітей молитися», «Метод досвіду», «Предметні уроки», «Дисципліна на уроці».

Завідувачка відділу служіння дітям і підліткам УЦХБЄ Лариса Мурах виклала тему «Бачення і планування».

Олександр Геніш.

НАШІ ПЛАНИ — У БОЖИХ РУКАХ

Жіноче служіння Української Церкви ХБЄ має давню і добру історію. За 25 років діяльності відділу (відповідальна — Віра Деркач) вималювалася чітка й ефективна структура — служіння діє за певними напрямками у більшості місцевих церков, охоплюючи сестер різних соціальних категорій.

Відділ опікується вдовами, самотніми і розлученими жінками, незаміжніми, одруженими тощо. У планах — розширення служіння для дівчат, а також активне залучення до служіння самих дівчат.

Ще у фокусі особливої уваги — праця з невіруючими жінками, адже чинення добрих діл — це потужне світло, здатне навертати людей до Христа.

У всій цій цілеспрямованій діяльності якість поза увагою залишилися сестри, які не менше, аніж інші потребують підтримки і поради. Мова — про

дружин служителів.

Ім служать не так вже і часто, коли їхнє служіння, натомість, не має перепочинку. І ми вирішили їм послужити.

Перша конференція для дружин служителів була пробною. 28-30 вересня до Затоки (Одеська область) з'їхалися сестри, чоловіки яких служать у церквах Південно-Східного регіону України. Гаслом такого особливого зібрання стали слова з Послання до євреїв: «Та не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любови...» (Євр. 6:10). І конференція показала, що зустрічі такого роду вкрай потрібні.

Тому відповідальні за навчальний напрямок відділу жіночого служіння Галина Терещенко і Віта Лисюк організували другу таку конференцію, цього разу — для дружин служителів церков Центральної України.

Конференція проходила 5-7 листопада 2018 р. в оздоровчому центрі «Фавор» на Житомирщині. Більше 80 учасниць з

церков Києва і Київської, Житомирської, Чернігівської, Сумської, Кіровоградської, Черкаської, Харківської і Полтавської областей разом молилися, навчалися, ділилися досвідом і переживаннями, відпочивали і тілесно, і душевно, і духовно. Старший пресвітер обласного об'єднання церков ХБЄ Житомирщини Руслан Юзюк благословив сестер щирим словом і молитвою.

Практичними порадами ділилися дружина служителя з багаторічним стажем Надія Комендант і Галина Терещенко, теж досвідчена дружина єпископа.

Семінар на тему «Справжній я» у викладі Людмили Бендус допоміг оцінити себе і своє служіння у світлі Слова Божого.

А слово настанови від старшого єпископа УЦХБЄ Михайла Паночка стало ключовим акордом чудової зустрічі. Михайло Степанович взяв за основу текст з Еф. 1:3-4, показавши, які дивовижні

благословення заховані для нас у Христі. Віра в Бога наділяє особливим статусом, але й накладає особливу відповідальність. Без розуміння цього неможливо бути ефективною християнкою.

Окрема подяка — вокальній групі з Коростеня, яка служила натхненним співом упродовж всіх трьох днів зустрічі. А насамкінець учасниці змогли взяти участь в особливому проєкті — створенні рукописної Біблії.

Зустрічі такого роду плануємо організовувати і надалі. Адже нас чекають дружини служителів церков Північно-Західного і Південно-Західного регіонів України. Ми молимося за цю справу і вдячні Богові за те, що всі наші плани — в Його міцних і надійних руках.

Людмила Бендус.

МОЛОДІЖНІ КЕРІВНИКИ УЦХВЄ НАВЧАЛИСЯ ТА ПЛАНУВАЛИ

З 18 по 20 жовтня 2018 року у м. Яремчі Івано-Франківської області проходив навчально-робочий ретрит молодіжних лідерів церков.

Як повідомив завідувач відділу молодіжного служіння УЦХВЄ Іван Білик, на зустрічі були присутні молодіжні служителі майже з усіх областей України. «Основна мета заходу, – зазначив він – це навчання, реорганізація структури молодіжного відділу, а також планування заходів на 2019 рік».

На початку зустрічі словом підбадьорення та благословення поділився єпископ Південно-Західного регіону України Юрій Веремій, заклавши лідерів активно проповідувати Євангеліє молодому поколінню.

Словом настанови послужив перший заступник старшого єпископа

УЦХВЄ України Анатолій Козачок. Він мотивував молодіжних служителів рухатися однодушно та цілеспрямовано, підтримуючи один одного. Посилаючись на текст з 1Петра 1:5-10, Анатолій наголосив: «Лише навчившись братерству та взаємної підтримки, ми зрозуміємо, що таке справжня любов».

Пастор Хмельницької церкви «Благодать Христа» Олександр Савчук навчав про важливість спільного бачення і показав практичні методи його побудови. А керівник молоді в Київській області Олег Богомаз говорив про принципи стратегічного планування.

Під час робочої наради було презентовано та затверджено нову символіку молодіжного руху та сплановано календар діяльності у 2019 році.

Учасники зустрічі роз'їхалися, повні натхнення та налаштовані на досягнення нових вершин у служінні молоді.

ОПІР ПРОТИ ҐЕНДЕРНОЇ ІДЕОЛОГІЇ НА КИЇВЩИНІ

Національне законодавство різних країн активно перепишуть під вимоги ґендерних ідеологів. Головна мета – скасувати природні ролі чоловіка та жінки, деформувати ідентичність, зруйнувати інститут сім'ї та унормувати одностатеві сексуальні стосунки. Ґендерна ідеологія проникає в усі сфери суспільного життя, передусім через антидискримінаційні пункти у законодавстві. Але нині чи не головним правовим механізмом впровадження ґендерної ідеології є Стамбульська конвенція. Цей документ не тільки закріплює право індивіда самому визначати свої ідентичності і статеві ролі, але й також зобов'язує країни імплементувати ці положення до національних законодавств.

Уніфікованого поняття «ґендеру» не існує. Похідні від нього – ґендерна рівність, ґендерна освіта, ґендерне виховання – маніпулятивні ідеологічні терміни, які подаються у позитивному контексті. Зокрема, як соціальне забезпечення рівних прав між чоловіками та жінками. Насправді у такий спосіб намагаються знищити поларність між чоловіком і жінкою, поставити під сумнів природну сім'ю та її головну місію – народження і виховання дітей.

На думку багатьох експертів, у підсумку це призведе до докорінних соціальних перетворень, катастрофічної демографічної кризи більшості етносів і поставити під загрозу існування відомого нам природного суспільства.

Разом з цим виникає новий потужний рух опору. Частішають випадки рішучого спротиву цілих народів або країн, які піднімаються для боротьби із ґендерною ідеологією.

Хорвати відстояли природну сім'ю як союз чоловіка та жінки шляхом проведення конституційного референдуму, який відбувся 1 грудня 2013 року. Перед проведенням референдуму відбулося підписання петиції проти одностатевих «шлюбів», яка збрала понад 700 тисяч підписів. Ініціатором виступила організація «Від імені родини» (Uime obitelji) та Католицька Церква, яка заявила, що шлюбом може бути лише союз, спрямований на народження дітей.

При цьому уряд країни, низка організацій та громадських діячів закликали людей голосувати проти природної сім'ї. Проте народ сказав своє слово, і керівництво держави змушене було до нього прислухатися.

Конституційний референдум в Хорватії 2013 року став першим в історії незалежної країни, який ініціювало населення і який завершився перемогою. Таким чином, Хорватія поповнила список країн ЄС, які мають у своїх Основних законах визначення шлюбу як винятково гетеросексуального союзу. Крім Хорватії, такими країнами є Латвія, Литва, Польща, Угорщина та Болгарія.

У березні 2017 року в Перу пройшли масові демонстрації проти впровадження ґендерної ідеології у державну концепцію

освіти. Підставою було затвердження урядом країни навчального плану, який містив елементи гомосексуальної пропаганди. Він передбачав, зокрема, тренінги із статевого виховання, донесення до дітей інформації про те, що гомосексуалізм – це норма, що кожен може сам обирати стать.

На протести вийшли понад 1,5 млн. людей у 26 містах. Провідну роль в організації протестів відіграли громадські організації та церкви. Священик Луїс Ґаспар, котрий очолює архієпископську комісію з питань родини та життя Католицької Церкви у Лімі, виступаючи під час маніфестації, зазначив, що саме ґендерна ідеологія є джерелом соціальних проблем, включаючи аборти та одностатеві «шлюби».

Протестувальники критикували ЗМІ за ігнорування або применшення масовості демонстрацій на захист життя і родини. Громадські активісти зібрали понад 60 000 підписів, щоб подати до парламенту законопроект, який блокує ініціативу навчального плану Міністерства освіти.

У результаті активних та безкомпромісних дій громадськості та релігійних організацій департамент освіти Перу наприкінці 2017 року заявив про повернення до старої навчальної програми 2009 року без елементів так званого ґендерного виховання.

Болгарія теж заявила про неможливість впровадження ґендерної ідеології та унормування одностатевих «шлюбів». 27 липня 2018 року Конституційний суд країни оголосив Стамбульську конвенцію невідповідною Основному закону Болгарії.

Ухваленню такого Рішення передувало звернення 75 парламентарів, переважно з правлячої партії GERB, де вони просили суд висловити думку про конституційність Стамбульської конвенції. Із 12 суддів Конституційного суду восьмеро проголосували проти ратифікації.

Під час урядового брифінгу 22 лютого 2018 року прем'єр-міністр Словаччини Роберт Фіко заявив, що ніколи не дасть згоди на ратифікацію Стамбульської конвенції, поки існують розбіжності щодо її відповідності словацькій Конституції. Зокрема, положення про шлюб як союз між чоловіком і жінкою.

Такий заяві передували численні протести проти конвенції. Громадські організації та християнські церкви в Словаччині виступили зі спільною заявою, зазначивши, що документ є «суперечливим» і не відповідає національним інтересам. Таким чином, Словаччина категорично відмовилася ратифікувати Стамбульську конвенцію.

Уряд Угорщини цього року ухвалив рішення про скасування в університетах ґендерних наук. Причиною стало те, що на вивчення ґендерних наук у двох угорських вишах прийшли лише 13 осіб. Глава канцелярії прем'єр-міністра Гергей Гуляш заявив про припинення державного фінансування відповідних програм, а також про повне їх виключення з навчальних планів.

У зв'язку із категоричною позицією угорського уряду та прийняттям нового закону про вищу освіту Центральноєвропейський університет (CEU) в Будапешті оголосив про свій переїзд з Будапешта до столиці Австрії Відня. Зазначимо, що ця установа належить фінансисту Джорджу Соросу, який заснував свій університет для просування ліво-ліберальних ідей.

Цього ж 2018 року сейм Литви відмовився ратифікувати Стамбульську конвенцію. Глава литовського парламенту Вікторас Пранцкетіс після чергового засідання у травні 2018 року заявив про неможливість ратифікації Стамбульської конвенції. Він спирається на думку більшості депутатів, які вважають, що цей документ містить «суперечливі положення». Перш за все мається на увазі поняття «ґендер», яке не визнає статі як людську природу. Таке тлумачення, на думку Пранцкетіса, в правовій системі Литви поставить під загрозу сімейну політику, яка ґрунтується на шлюбі чоловіка та жінки, а також інститути батьківства та материнства. Конференція литовських єпископів звернулася із заявою до сейму, в якій стверджує, що конвенція змусить Литву впровадити в законодавство неприйнятні уявлення про гомосексуалізм.

На міжнародному рівні триває боротьба ідеологій. Суспільний опір проти впровадження тоталітарної ґендерної ідеології в європейських державах посилюється. Серед країн, які підписали документ, але не ратифікували, – Словаччина, Литва, Латвія, Великобританія, Болгарія, Молдова, Ліхтенштейн, Чехія, Угорщина.

Серед країн, які ефективно чинять спротив ґендерній концепції, – Україна. Нашій державі слід діяти рішучіше і розробити державну сімейну стратегію, яка відповідатиме національним інтересам. Діяти на захист інституту сім'ї, материнства, батьківства та дитинства – це має стати узгодженою стратегією всіх органів влади. Адже є родина – буде й Україна!

Рух «Всі разом!».

НА КИЇВЩИНІ ЗАПОЧАТКОВАНА ШКОЛА ЖІНОЧОГО СЛУЖІННЯ

Сестринське служіння церков Київської області обрало за ціль допомогти жінкам знаходити своє місце у Христі у повноті поклонання, відповідно до того, яке це бачить Бог. Це бачення сестер озвучила відповідальна за служіння в області Оксана Найдич під час установчої конференції Школи жіночого служіння.

Конференція, яка пройшла на базі ЦБЖ у м. Вишгороді під гаслом «Здорові сестри – здорова церква!», мала на меті допомогти у служінні відповідальним за сестринське служіння у місцевих громадах. Зокрема, розглядали питання, як християнці гідно проходити випробування і рухатися далі, розкриваючи потенціал дарів Божих в кожній сестрі.

«Ми віримо, що Церква в Україні, та й не тільки в Україні, повинна залучити на повну силу віруючих, душевно та духовно здорових, посвячених жінок. Саме така християнка максимально здатна послужити своїй родині, церкві, людям, що її оточують», – говорить Оксана Найдич.

Христос ніколи не применшував роль жінки, розуміючи її важливість у справі спасіння, адже саме Бог зробив її особливою, з особливою місією помічниці. Жінки першими послужили Христу в найважчі хвилини Його життя, у смерті та воскресінні.

Щоб відновити роль та служіння жіноцтва в Тілі Господньому, при Київському обласному об'єднанні церков ХВЄ і було започатковано цю школу.

Сестри активно спілкуються та відвідують жіночі служіння у регіоні, проводять спільні конференції, залучаючи місцеві ресурси, діляться досвідом.

Володимир Мірко.

ГОЛОВНЕ – ПРОСТО ВІРИТИ?

Багато християн не знають, як ставитися до теорії еволюції, до ідеї старої землі, яка начебто існує вже мільйони років. Дехто вважає, що це взагалі неважливо, головне – просто вірити в Бога. Однак є низка причин, які демонструють, чому ці питання, все-таки, важливі.

Дослідження показали, що в більшості дітей, які виховувалися в християнських сім'ях, перші сумніви стосовно існування Бога почали зароджуватися в середній школі, коли вони слухали про еволюцію та про виникнення світу. У них виникали запитання, відповіді на які вони не отримували ні вдома, ні в недільній школі, ні в церкві. І ці запитання, немов кислота, роз'їдали їхній розум і згодом ставали причиною відступу від Бога та Його істини.

На жаль, серед віруючих людей побутує думка, що перші 11 розділів Книги Буття – це, в принципі, не справжня історія; ми, християни, віримо в Новий Заповіт, а на Книгу Буття можемо не звертати особливої уваги.

Але тоді виникає логічне зауваження: ці розділи дуже схожі на історію. Якщо ці розділи кажуть неправду або вони неважливі, то чому я повинен вірити іншій частині Біблії? Новий Заповіт також схожий на історію. Розповідь про народження Ісуса Христа повна чудес, так само, як і розповідь про створення Адама. Якщо останнє піддається сумніву, то чому я повинен вірити в народження Христа?

Книга Буття – фундамент для Біблії

Книга Буття є фундаментом для всієї Біблії. І кожна доктрина, головна чи другорядна, в усій Біблії прямо чи опосередковано спирається на фундаментальні істини перших розділів Буття.

Приміром, візьмімо вчення про гріх. Де записано про перший гріх? Буття, 3 розділ. Що таке гріх? Це бунт проти Творця. Звідки це визначення? Із Книги Буття. Адам і Єва повстали проти Бога, і через те, що вони збунтувались, оскільки ми походимо від Адама, ми є грішниками.

Усі ми бунтівники, що повстали проти Творця. Одні люди – спасенні бунтівники, інші усе ще перебувають далеко від Творця через свій гріх. Але якщо Книга Буття не передає нам справжньої історії, то розповідь про Адама та Єву і про їхній гріх – це лише міф, тоді що таке гріх?..

Або поговоримо про одяг. Чому ми носимо одяг? Лише тому, що на вулиці холодно? Чому прикриваємо певні частини тіла? Бог створив Адама і Єву, вони були нагими й не соромились, та коли згрішили, почали усвідомлювати свою наготу і зшили фігове листя, щоб прикрити свою наготу. Але це не вирішило проблему, і Бог зробив для них шкіряний одяг. Таким чином, Біблія стверджує, що одяг з'явився у людини насамперед із моральних міркувань.

А, згідно з теорією еволюції, люди почали носити одяг тому, що їхні мавпоподібні предки емігрували з Африки, і чим далі вони відходили від центрального поясу, тим холодніше ставало, і зрештою вони «додумалися» прикривати себе одягом. Тоді якщо ви живете в спекотному кліматі і якщо ви еволюціонували з тваринного світу, то навіщо взагалі носити одяг?

Можна визначити рік, місяць і день на підставі руху небесних тіл, однак ніщо на небосхилі не скаже вам, скільки має тривати тиждень, хоча у всіх країнах світу семиденний тиждень. Звідки в людей з'явилось це розуміння? Бог створив світ за шість днів, а сьомого спочив.

У першому розділі Буття також написано, що людина повинна володарювати над землею, не забруднювати і не руйнувати її, але керувати заради блага людства і заради слави Божої. Але якщо ми – тільки тварини, то зовсім неважливо, чи ми вбиваємо інших тварин, чи зникають інші види, чи ні, адже еволюція – це виживання найбільш пристосованих.

ЛЮДИНА І ВІРА

правду. І коли Він говорить, як нам жити в теперішній час, я можу покладатися на Його Слово.

Бог не створив світ таким, яким ми його зараз бачимо. Ми живемо в занепадому, гріховному світі. Це не Божа вина, що стільки зла у цьому світі. Зло присутнє не тому, що Бог недобрий чи Йому байдуже. Зло присутнє тому, що Адам згрішив і ми згрішили. А Бог праведний! Бог вирішив питання спасіння людства в Ісусі Христі.

Буття – також основа для Євангелія. Якщо Адам не був реальною людиною в реальному саду, у якому було реальне дерево, і якщо в нього не було реальної дружини, яка вела реальний діалог із реальним змієм, то Ісус – міфологічний Спаситель, Який пропонує міфологічну надію. Однак теорія еволюції – це омана, це лише міф, який видає себе за науку.

Мільйони років: звідки взялася ця ідея?

Звідки узялася думка про мільйони років існування землі? Ця ідея досить нова. 18 століть нашої ери панувала одностайна думка, що Бог створив світ близько 6000 років тому, буквально за шість днів, і в часи Ноя Бог знищив усе, що було на землі, всесвітнім потопом. Але близько 200 років тому люди почали відмовлятися від цієї думки й схилилися до ідеї мільйонів років. Ось як це відбувалося.

Французький учений-натураліст граф де Бюффон (1707–1788) написав книгу «Епохи природи» (1778), де уявив, що земля колись була розпеченою металевою кулею і приблизно 75 тис. років вона охолоджувалася і перетворилася на планету, на якій ми живемо. Він цього не спостерігав, він просто припустив, що могло б, на його думку, відбуватися в минулому. Книга залишилася в рукописному варіанті, її не надрукували, але зерно було посіяне.

Астроном П'єр Лаплас (1749–1827) у книзі «Пояснення системи всесвіту» (1796) написав, що колись сонячна система була розпеченою хмарою, що оберталася, і назвав цю ідею небулярною гіпотезою. З часом ця газова хмара почала сплющуватися, потім почала розпадатися на кільця, а потім ці кільця перетворилися на планети. Він цього ніколи не спостерігав, і ніякі експерименти не могли показати, що так відбувалося, він просто припустив, що могло б, на його думку, відбуватися в минулому. На той час більшість учених не сприйняли цієї теорії, але в деяких наукових умах вона зафіксувалася.

Французький натураліст Жан Ламарк (1744–1829) був фахівцем у галузі зоології, вивчав молюсків. 1809 р. він написав «Філософію зоології» і там запропонував ідею біологічної еволюції – мовляв, усі живі організми походять від одного спільного предка. Він не спостерігав такого процесу, просто роздумував. На той час більшість учених відкидала теорію еволюції, але гіпотеза Ламарка підготувала шлях для теорії Дарвіна, яку той опублікував через 50 років.

Німецький учений, професор мінералогії Авраам Вернер (1749–1817) написав невелику книгу «Коротка класифікація і опис різних каменів» (1786), у якій описував шари гірських порід і припустив, що це поступові відкладення порід на дні океану і що цей процес зайняв кілька мільйонів років. Знову ж таки, він не спостерігав, як це відбувалося, але уявляв, як це могло б бути.

У той самий час жив шотландський учений Джеймс Хаттон (1726–1797). В університеті він вивчав медицину, потім займався сільським господарством, але найбільше любив камені. 1788 року він написав статтю, а 1795 року видав книгу з тією ж назвою – «Теорія землі». Він міг спостерігати, як вітер і дощ спричиняли руйнування окремих видів ґрунту, як ґрунт потрапляв у річку, а річка відносила його в океан, де він осідав на дно. Хаттон припустив, що історія землі відбувається по колу: континенти поступово руйнуються і змиваються в океан, в океані вони знову твердіють, потім піднімаються вище рівня моря, а потім знову розпадаються і рухаються в океан. І це повторюється. І тому він каже: «У літописі каменів я не бачу ніякого початку». Він не спостерігав, як це відбувається, це було лише його абстрактне уявлення.

Французький палеонтолог Жорж Кюв'є (1769–1832) вивчав скам'янілості, які зустрічалися біля Парижа, і він припускав, що різні шари скам'янілостей – це результати затоплень чи то місцевих, чи глобального характеру. Але між цими затопленнями проходили великі проміжки часу. Під час потопу багато тварин гинуло, ті що залишалися, потім розмножувалися, або, можливо, Бог творив нових тварин.

Подібні думки були в англійського інженера-сантехніка, природодослідника і геолога, батька англійської стратиграфії Вільяма Сміта (1769–1839). Він першим почав використовувати скам'янілості, щоб, порівнюючи їх, датувати різні шари гірських порід.

Англієць Чарльз Лайель (1797–1875) вивчав право в Оксфордському університеті, але більше захоплювався геологією, і 1830 року був опублікований перший том його «Принципів геології». Він спирався на ідеї Джеймса Хаттона і стверджував, що катастрофічних затоплень глобального масштабу ніколи не було, а всі процеси геологічних змін (ерозія, змивання гірських порід, відклади, вулканічна

активність) у минулому відбувалися в такому ж темпі і з такою ж інтенсивністю, як тепер.

Ці ідеї почали широко обговорювати, й у першій половині XIX ст. сформувалися три основні погляди на історію землі:

- * катастрофізм: був початок, надприродним чином Бог створив перші істоти, які населяли землю; так було багато років, потім був потоп, який призвів до зникнення багатьох тварин; поховані під відкладами гірських порід, вони перетворилися на скам'янілості, після цього земля природним чи надприродним чином відновилася і життя продовжувалося ще тривалий час. Відтак відбулася ще одна катастрофа, яка знищила й поховала інших тварин. І так відбувалося мільйонів років;

- * уніформізм: усі зміни відбувалися дуже повільно і дуже довго;

- * біблійний погляд – шестиденне творіння, через 1600 років – Нів потоп, який і спричинив відкладення більшості гірських порід і утворення скам'янілостей, відтак земля відновилась, і вся ця історія від створення до нинішнього часу займає близько 6000 років.

Багато християн дуже швидко прийняли ідею про мільйони років і почали розробляти інші підходи до тлумачення Біблії для того, щоб якось узгодити її з мільйонами років: теорія проміжку (ніби мільйони років минули між першим і другим віршами Біблії), теорія дня-епохи (кожен день творіння тривав дуже довго, це були цілі геологічні епохи), теорія обмеженого впливу всесвітнього потопу тощо, зрештою, погляд на Бут. 1-11 не як на історію, а як на міфологію.

Прихильники еволюції не в змозі спростовувати доказів учених креаціоністів, які стверджують молодий вік землі, тому вони просто нехтують ними: не читають книг креаціоністів, не цікавляться їхніми аргументами. Чому так відбувається? Тому що питання мільйонів років, питання створення і віку землі – це не питання суперечки науки і релігії, геологів і богословів, сутність питання – у філософських і релігійних передумовах. Це боротьба між філософськими та релігійними передумовами однієї групи геологів і богословів проти філософських та релігійних передумов іншої групи геологів і богословів. Це конфлікт світоглядів.

Світські учені, відкидаючи авторитет єдиного Свідка всіх подій минулого – Бога-Творця, спираються на три постулати уніформіського натуралізму: природа або матерія – це все, що існує; усе можна пояснювати за допомогою наступних трьох факторів: часу, випадку та законів природи, що впливають на матерію; геологічні процеси в минулому завжди відбувалися з такою ж швидкістю, частою й силою, як і тепер.

Усі ці передумови суперечать біблійному світогляду: Бог існує, і Він творить історію! Бог присутній всюди у Своему творінні, Він підтримує його існування й час від часу особливим чином діє у Своему творінні, Біблія називає це чудами. Згідно з Біблією, – це не порушення законів природи, тому що закони природи не такі, як правила дорожнього руху, які Бог повинен виконувати. Ці закони – опис того, як Бог зазвичай діє у Своему творінні, а чуда – це те, як Бог незвичайно діє у Своему творінні заради якоїсь божественної мети.

Світська експериментальна наука пропонує християнам відклати Біблію й досліджувати об'єктивну реальність. Але якщо спиратися на хибні передумови, об'єктивності годі чекати. Ті самі факти (камені, скам'янілості) можна тлумачити по-різному, виходячи з різних передумов. Таким чином, суперечка триває не на рівні фактів, а на рівні тлумачення цих фактів, а тому це конфлікт світоглядів.

Ми бачимо повторення того, що відбулося в Едемському саду. Коли змії підійшов до Єви, він насамперед посіяв сумніви в Божому слові («Чи насправді сказав Бог?»). Коли ж вона засумнівалась, він просто запропонував відкинути Боже Слово. Це спрацювало з Євою, і сатана відтоді продовжує використовувати цей метод, щоб спочатку примусити людей засумніватися в Слові Божім, а потім – відкинути його. «Як основи зруйновано, – що тоді праведний зробить?» (Пс. 10:3)

Нам же слід опиратися на тексти Святого Письма: «Блаженна людина, що Бога вчинила своєю твердинею, і не зверталась до пишних та тих, що вони до неправди схилиються!» (Пс. 40:5).

«Страх перед людиною пастку дає, хто ж надію складає на Господа, буде безпечний» (Пр. 29:25).

«Зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, – ми руйнуємо задуми, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові» (2 Кор. 10:4-5).

«Стережіться, щоб ніхто вас не звів філософією та марною оманю за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом» (Кол. 2:8).

Коли ми станемо перед Богом, хай ніхто не почує від Господа запитання: «Чому ти не вірив Моєму Слову?». Слово Боже – це істина, якій можемо цілком довіряти.

За матеріалами доктора Террі Мортенсона.

ЦЕРКВА «СВЯТОЇ ТРІЦІ» М. РІВНОГО ВІДЗНАЧИЛА СВОЄ 60-РІЧЧЯ

На свято завітали міський голова Рівного Володимир Хомко, старший пресвітер Рівненського обласного об'єднання церков ХВЄ Олександр Коток, єпископ Микола Синюк та інші служителі області та об'єднання УЦХВЄ.

Єпископ Віктор Боришкевич закликав усіх до вдячної молитви. Пастор церкви смт. Оржева Сергій Мельник запропонував зробити невеличку зупинку на розі, осмислити своє життя та служіння, адже колись Господь радив це робити Своему народу: «На дорогах спиніться та гляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, то нею ідьте, і знайдете мир для своєї душі!» (Єр. 6:16).

До слова були запрошені «ветерани служіння» – ті, чий шлях слідування за Господом нараховує вже декілька десятиліть. Василь Федорук розказав вірш, хор та гурти співали пісні. Присутні мали змогу почути історію церкви «Святої Трійці», яку зачитав Віктор Дем'янович Боришкевич.

Усередині 50-х років в м. Рівному проживало лише кілька сімей та кілька молодих осіб, які були п'ятидесятниками. У той час існувала тільки одна громада протестантського напрямку – євангельських християн-баптистів. Брати й сестри почали відвідувати п'ятидесятницькі церкви навколишніх сіл, яких у цей час було вже багато. Так вони знайомилися з іншими братами й сестрами з Рівного. Незабаром створилася духовна сім'я віруючих-п'ятидесятників, які добре знали один одного. І на початку 1958 року постало питання про проведення богослужінь в м. Рівному.

У зв'язку з цим була скликана бєсїда за участю братів із навколишніх громад, у ході якої керівником громади було обрано Миколу Красуна, а місцем проведення богослужінь стала власні будинки та квартири віруючих. Зібрання проводили при зачинених вікнах, з неголосним співом.

Першим постійним місцем молитви церкви, яка потім отримала назву «Святої Трійці», був будинок Бориса Адам'юка на вул. Млинівській, 118, в с. Золотіві (у 1968 р.) Саме в цей час організувався хор, кількість членів постійно зростала. Знову гостро постала проблема з приміщенням. Після тривалих молитов і клопотань влада, все ж таки, виділила ділянку на вул. Поліщука, 1.

У цей час служіння вже проводили в наметі. У червні 1994 року було завершено будівництво грандіозного молитовного будинку – 18 метрів на 42 метри. Донедавна це був один із найбільших молитовних будинків християн віри євангельської в Україні.

Коротко згадавши пройдений шлях, зі словом привітання до присутніх звернулися мер міста Володимир Хомко, пресвітер церкви «Молодіжна» Андрій Стецяк, директор західного відділення Українського Біблійного Товариства Віталій Войтович, директор Київського біблійного інституту Сергій Манелюк та інші.

Старший пресвітер Рівненського обласного об'єднання Олександр Коток, взявши за основу місце із Писання: «Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже; і, дивлячись на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру» (Євр. 13:7), виокремив ряд позитивних рис, притаманних Церкві Христовій кілька десятиліть тому назад. Ці риси варто перейняти і сучасному поколінню християн, адже їм теж потрібні перша любов, страх Божий, твердість переконань, гостре есхатологічне очікування, орієнтованість на вічні

цінності та жертвність.

«Ми маємо багату духовну спадщину знань, досвіду, добрих традицій. Не нехтуймо ними», – наголосив Олександр Адамович. Привітавши усіх присутніх зі святом, він закликав до щирої молитви.

Заключне слово виголосив директор місії «Голос надії», завідувач відділу місіонерства УЦХВЄ Микола Синюк. Єпископ нагадав цікаву подію, яку описує апостол Іван: «А між тими, що в свято прийшли поклонитися, були й деякі геллени. І вони підійшли до Пилипа, що з Віфсаїди Галілейської, і просили його та казали: Ми хочемо, пане, побачити Ісуса» (Ів. 12:20-21). Ці люди, які і тисячі інших, були на святковому богослужінні. У кожного були свої бажання. Але в них виникло спільне бажання – побачити Ісуса.

«Нехай ці слова закарбуються у вашій пам'яті, нехай і у вас завжди буде таке бажання. Тільки з Ісусом маємо теперішнє, тільки з Ісусом матимемо майбутнє», – перед молитвою наголосив Микола Петрович.

Церква «Святої Трійці» пройшла значний відрізок шляху, подолавши різні труднощі та випробування, і зберегла євангельську віру. Чомусь згадуються слова Ісуса, адресовані Філадельфійській церкві: «А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробовування, що має прийти на весь увсесвіт, щоб випробувати мешканців землі. Я прийду незабаром. Тримай, що ти маєш, щоб твого вінця ніхто не забрав» (Об. 3:10-11).

Олександр Геніш.

ПЛІТКИ

Чи доводилося вам коли-небудь чути, що якусь сестру чи брата вилучили з членів церкви за плітки? Мені, наприклад, ні. А це чи не найбільш поширений і найбільш замаскований гріх. Гріх, який ранив людей, робить друзів ворогами, приносить ворожнечу в церкві і нерідко призводить до духовної смерті.

Як правило, віруючі на нього звертають мало уваги. І, розносячи плітки, ніколи не назвуть себе пліткарями. Чомусь здебільшого цьому гріхові підпадають сестри. Напевно, вже сама жіноча природа до цього заохочує.

Гріх завжди розпочинається не гріхом. Тобто спочатку є хороші спонуки, які поступово обростають маленькими уступками неправді, маленькими кроками вбік, дріб'язковими неточностями – і гріх розквітає на повну силу.

Взагалі, що таке «плітка»? Не вдаючись до енциклопедичних формулювань, скажемо зрозумілою мовою: це яксравно змалюваний переказ не до кінця почутої брехні. Утім, спочатку це не зовсім брехня. Як кажуть, диму без вогню не буває. Яксась дрібничка може стати такою захоплюючою історією, що хоч роман пиши. А особливо, коли мова йде про чийсь гріхи. Як ми любимо про це поговорити! «А ти чув? Такий брат був, а от на тобі... Ну, цього і варто було чекати...» І так далі у тому ж дусі.

Найбільш сейрїозна небезпека полягає у тому, що більшість людей так і не усвідомлюють, що роблять гріх. Навіть якщо сказати їм про це. Ну, що ж тут такого, що переказала якусь новину? Але цей переказ рідко буває без власних коментарів і доповнень. Тобто чогось свого. А поза очі хіба можна правильно та об'єктивно про щось судити?

У Законі Мойсея згадується цей гріх. «Не будеш ходити пліткарем серед народу», – наголошує Господь (Лев. 19:16). Плїткар прирівнюється до злочинця. А в Приповідках читаємо, що «обмовник розділює друзів» (Пр. 16:28).

Хтось заперечить: а чи не надто згущуємо фарби? То що нам – закривати очі на чийсь недоліки та гріхи? Слово Боже вирішує і цю проблему. «Коли провиниться брат твій, докори йому, а коли він покається, то вибач йому» (Лк. 17:3).

Тут мова йде, перш за все, про того брата, який згрішив проти тебе особисто. Але Ісусова порада стосується і всіх інших провин брата.

Піди і скажи йому все те, що тобі довелося чути, і якщо це правда – докори. Але докор повинен бути з любов'ю, з надією на виправлення того, хто спіткнувся. А розповідаючи про когось плітки (до речі, плітки – це не завжди неправда), ми тим самим зневажаємо брата чи сестру і замість того, щоб підтримати їх словом поради чи навіть докору, кидаємо у нього камінь.

Що плітки – погана річ, свідчить те, що в кінці розмови, як правило, оповідач обов'язково зазначає: «Тільки ж ти дивись, не говори їй про те, що я тобі казала». Що це значить? Що совість у такої людини не чиста, вона боїться, що її слова вийдуть назовні. Коли вам хтось таке скаже, не слухайте далі, втікайте від таких розмов. Бо гріх однаково лежить як на тому, хто поширює плітки, так і на тому, хто їх слухає.

Ісус ніколи ні про кого не говорив позаочі. Книжникам і фарисеям вказував на гріхи не через когось, а безпосередньо їм самим. Багатовіковий юнакові особисто сказав про його недолік, Петру – про відречення, Юді – про зраду.

Слово Боже чітко і недвозначно зазначає, що плітки – гріх. Ісус Христос сказав: «Бо з серця виходять лихі думки, душоубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги» (Мт. 15:19). «Неправдиві засвідчення» або, по-іншому, плітки стоять в одному ряду з душоубством та богозневагою.

Говорячи про «людей, що правду гамують неправдою», апостол Павло зазначає, що вони «повні всякої неправди, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрости, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненавидники, напасники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам...» (Рим. 1). «Почесне» місце займають обмовники.

А в Листі до колосян Павло навчає «скинути з себе людину стародавню з її вчинками та зодягнутися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя її», щоб не казати «неправди один на одного» (3:9).

Як же позбутися того гріха? Що потрібно для того, щоб плітки не мали місця у нашому житті? Відповідь проста – «любити ближнього, як самого себе». «Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не радіє з неправди, але тішиться правдою» (1 Кор. 13:4, 6).

Коли ми будемо перебувати у Христі, спокуса попліткувати відпаде сама собою; тоді ближнього будемо бачити лише у світлі любові. Так, як його бачить Сам Христос.

Юрій Вавринюк.

МОЛИТВА ЗАВДОВЖКИ У 27 РОКІВ

21 жовтня в церкві «Джерело надії» села Коленців Іванківського району Київщини святкували День жнив. Люди принесли до вівтаря дарунки землі, якими їх благословив Господь.

Церква ХВЄ в цьому невеличкому селі, в якому проживає близько 300 мешканців, заснована зовсім недавно – менше року тому. Однак тут є вже ті, хто прийняв водне хрещення. Одна з них – Параскева Антонівна Макурова. У свої 90 років бабуся не нарікає на життя, бо живе хоч і не заможна, зате з Богом. Колись вона переїхала сюди з населеного пункту, де була євангельська церква (там готувалася до хрещення), а в Колінцях такої церкви не було. І бабуся Параска протягом 27 років молилася, щоб Бог послав

сюди віруючих, які відкриють церкву. Господь відповів: разом з онуком вона стала першою, хто прийняв водне хрещення в новій церкві.

Для молодих пасторів Дениса Тивончука і Максима Дьомкіна поява церкви в цьому селі – феномен.

«Ми хотіли відкрити домашню групу, а відкрили церкву», – розповідає Денис Тивончук. – Після однієї евангелізації багато жителів прийшли на зібрання, і так була заснована церква».

Серед гостей на святі була родина бандуристів Анатолія і Юлії Коренівських з Києва, які поділились свідченнями та виконали кілька псалмів. Послужив співом і гурт прославлення церкви «Благодать» зі столиці. Словом про роль подяки в повсякденному житті віруючого поділився Дмитро Ігнатенко, пастор церкви «Спасіння».

Після закінчення богослужіння усі мали можливість поспілкуватися під час святкової вечери.

СПІВЗВУЧЧЯ СЛАВИ ДЛЯ ТВОРЦЯ

Останньої неділі жовтня та першої неділі листопада у Лановецькому та Зборівському районах Тернопільщини у церквах ХВЄ відбулися сестринські зустрічі. Сестри в затишній і майже домашній атмосфері розмірковували над словами Соломона: «Мудра жінка буде свій дім...» (Пр.14:1).

У Ланівцях згадували біблійних героїнь Ноомі, Авігаїл, які свого часу так мудро будували свої доми, залишивши для нас чудовий приклад. Ще була підкреслена важливість молитви «Отче наш».

Співом служили підлітки місцевої церкви, словом благословив пастор Іван Дмитришин, а районний пастор Євген Захарук звершив молитву за всіх учасниць зібрання.

У гарному настрої поверталися сестри додому, несучи в серцях тепло і радість від зустрічі.

У Зборівському районі зустріч проходила в селі Таурові. Затишний дім молитви радо зустрів сестер. Цікавинкою зустрічі стало співзвуччя голосів людей різного віку – прославили Бога піснями і маленький хлопчик, який прийшов разом з мамою, і молодий чоловік, і сестри середнього віку, і старша сестричка, голуу якої вже рясно припорошив іній сивини. І це співзвуччя щиро лилося у піднебесся для слави нашого Творця.

Роздумуючи над темою, сестри теж згадували Естер, Ноомі, Авігаїл, Девору. Особливо підкреслювалася необхідність будь-яку роботу робити щиро, як для Господа!

Вечір щільно вкував темрявою село, а сестрам не хотілося покидати спілкування – такою теплою і щирою була атмосфера. Як добре, що наша спільність з Ісусом Христом триватиме вічно у неперевірненій славі і хвалі!

ЩЕ РАЗ ПРО ЛЮБОВ

Групу дітей віком від чотирьох до восьми років запитали: «Що означає любов?». Відповіді здивували всіх організаторів цього опитування.

«Якщо тебе хтось любить, то він по-особливому вимовляє твоє ім'я. І ти знаєш, що твоє ім'я в безпеці».

«Любов – це, коли ти йдеш кудись поїсти і віддаєш комусь велику частину своєї картоплі, не чекаючи нічого взаємного».

«Любов – це те, що змушує тебе усміхатися, навіть коли ти втомився».

Біблія закликає: «Будьте, як діти...», тому що діти приймають любов і самі люблять щиро і по-справжньому. Це вже ми, дорослі, любимо за щось, а не просто так.

Ось поширена формула: «Я люблю тебе за те, що ти...» Мене хвилюєш не скільки ти, скільки я сам, тому що я люблю себе і для мене головне, щоб було добре мені. Важливо те, ким я стаю біля тебе.

Але де вигода і розрахунок, там немає і тіні справжньої любові. Тому і з'явилося таке поняття, як «справжня любов», бо для отримання користі необхідно «грати в любов» або вдавати закоханих, як актори у фільмах. А коли зменшується задоволення від отримуваної вигоди, тоді і знімаються «маски» і лунає популярна фраза: «Не зішлись характерами».

Справжня любов – це безкорисливе і чисте ставлення до всіх людей і всього

світу. Це насамперед дія, а не просто романтика й емоції. Любов «не заздрить, не надимається, не шукає тільки свого...» (див. 1 Кор. 13:4-7). Тому у справжній любові або любові, яку дає нам Бог, немає гордості, користі чи вигоди, але є прагнення жити для інших. Саме так і жив Ісус Христос!

Бог любить, тому що Він є любов (1 Ів. 4:8), а любов прагне до реалізації, тобто любити на практиці. Слава Господу, що Його любов не теоретична, а практична, бо ми живемо тільки завдяки Його милості і благодаті. І якби Він був тільки теоретиком, як буваємо ми, то увесь світ давно б уже загинув.

«А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:8).

Любов – це жертва без мотиву! Тобто прагнення душі віддати, а не забрати, не чекаючи нічого взаємного. Бог не чекає нічого взаємного, бо ми й так нічого не можемо Йому дати.

Любов – це почуття серця і душі, які виражаються у взаємоповазі, довготерпінні, покорі, взаєморозумінні, милосерді, лагідності, доброти, жертвованості... «Любов це союз досконалості» (Кол. 3:14).

Усі ці визначення мають дещо спільне – вони характеризують ставлення до іншої людини. Бо ти покораєшся тому,

кого любиш; і жертвуєш всім собою заради того, кого любиш. Тому любов – це чисте і святе ставлення до людини з одним бажанням: зробити її щасливою!

Добра не та жінка, яка після весілля чекає щастя, а та, яка дарує його (це стосується і чоловіків).

Любов іде не туди, де їй буде добре, а туди, де комусь уже погано (Ів. 3:16, Мт. 9:12, Рим. 5:8).

Ми використовуємо слово «любов» у різних ситуаціях. Ми кажемо: я люблю гарну погоду, свою собаку, їхати на машині, математику, братика, маму, жінку, Бога. Слово одне і те ж, але площини різні. А у грецькій мові ці площини чи відтінки любові враховуються, і тому в Новому Заповіті є п'ять слів, якими виражається поняття любові: «агапе», «сторге», «філео», «ерос», «епіфімео» («неконтрольована пристрасть»; використовується у Біблії тільки раз).

Ерос – велике бажання задовольнити себе і в сексуальному плані, і в усіх інших напрямках. Це зосередження на знаходженні задоволення своїх бажань. Це пристрасть, романтика чи насолода від того, що людина щось має чи отримує (тілесні, естетичні, сексуальні, емоційні відчуття). Ця любов цілком емоційна і не може бути викликана силою волі.

На жаль, для багатьох людей ця любов єдино правильна, і для них вже не існує агапе чи філео. Тому що Інтернет, телебачення, радіо та преса – увесь світ

переповнений рекламою та пропагуванням цієї еротичної любові.

Філео – це любов, яка готова шукати взаємного щастя, тоді як ерос шукає тільки свого збагачення. Але як тільки зникає взаємність – зникає і філео. Це любов, яка шукає взаємності. На відміну від еросу, це не імпульсивна, не емоційна чи сліпа любов. Вона більш усвідомлена, але завжди обмежена бажанням отримати щось взаємно.

Сторге – це любов належності (прив'язаності сімейно-родинного типу). Це любов батьків до дітей, взаємини подружжя, яке довгий час разом і просто звикло одне до одного, почуття колись були, але тепер залишилася лише прив'язаність.

Агапе – це жертвна і безкорислива любов, яка залежить тільки від того, хто любить, незалежно від зовнішніх обставин.

Агапе віддає і служить ближньому, вона народжується з глибокого рішення і посвячення любити людей, які цього не заслуговують.

У грецькій літературі використовується тільки «ерос» і немає «агапе». А в Новому Заповіті 25 разів вживається «філео», жодного разу – «ерос» і сотні разів – «агапе».

Любімо Господа усім серцем, і всією душею, і всією силою, і нехай ніякий Інтернет, ніякі пожадливі плоти та цінності світу не розлучать нас із Господом!

П. О.

СХОДИНКИ ДО СВОБОДИ «СИДІТЬ»

За роки свого пасторства я зрозумів, що насправді два терміни визначають переможне та плідне християнське життя. Перший термін – зрілість. Апостол Павло писав: «Аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту християнської повноти» (Еф. 4:13).

Бог дав нам все необхідне, щоб досягнути зрілості в Христі. Але сатана робить все можливе щоб не дати нам усвідомити, хто ми і що ми маємо в Христі.

Другий термін успішного християнського життя – це свобода. Апостол Павло говорить, щоб ми стояли у свободі, яку нам дарував Христос, і не піддавалися знову в ярмо рабства (див. Гал. 5:1). Цей вірш не лише запевняє, що Бог хоче бачити нас вільними, але й попереджає, що свободу можна втратити.

Чи не належите ви до тих християн, які ведуть повне відчаю життя, залишаючись у рабстві страху, гніву, відчаю, звичок, яких не можете позбутися, думок чи внутрішніх голосів, яких не можете уникнути, або ж гріховної поведінки, якої не можете змінити?

Свобода в Христі від демонського обману і втручання – це спадок кожного віруючого. І щоб прийняти повну свободу, яку Христос здобув для нас на хресті, потрібно зробити певні кроки і пройти певні сходишки.

Не чекайте, щоб хтось за вас зробив те, що повинні зробити тільки ви. Ці сходишки – це моральні засоби й обов'язки перед істиною.

Підробка проти оригіналу

Перша сходишка до свободи у Христі – відмова від усіляких зв'язків з окультною практикою чи хибними релігіями. Будь-яку організацію чи групу, яка заперечує Ісуса Христа, пропонує інше джерело, крім абсолютної Божої істини, записаної в Біблії, потрібно залишити. Для того, щоб відрізнити підробку від християнства, немає більш важливого критерію, ніж Особистість Ісуса Христа. Інші релігії можуть визнавати Ісуса, але зображати не Таким, як про Нього каже Писання.

Обман проти істини

Коли Давид жив в обмані, він дуже страждав. Та здобувши завдяки визнанню істини свободу, він писав: «Блаженна людина, що Господь їй гріха не залічить, що нема в її душі лукавства!» (Пс. 32:2). Ми повинні відкинути неправду, але бути правдомовцями в любові (див. Еф. 4:15).

Вибрати істину дуже важко, якщо ви

жили в неправді багато років. Обман – це найстрашніша твердиня сатани. Чи помічали ви, що люди, які полюбили щось неправильне, майже постійно обманюють себе й інших? Алкоголік обманює щодо своєї випивки, ненажера – щодо їжі, насильник – щодо своєї поведінки. Обман – це захист зла, зведений батьком неправди сатаною (див. Ів. 8:44).

Тому відкиньте неправду і підкоріться істині. Моліться, щоб Бог допоміг вам у цьому.

Образа проти прощення

Ми попереджені, що повинні прощати іншим, щоб сатана не отримав доступу до нас (див. 2 Кор. 2:10-11). Бог наголошує, щоб ми прощали іншим від щирого серця, тому що «так само й Отець Мій Небесний учинить із вами, коли кожен із вас не простить своєму братові з серця свого їхніх прогріхів» (Мт. 18:35).

Чому прощення таке важливе для нашої свободи? Через хрест Бог дав нам не те, що ми заслужили, Він у Своєму милосерді дав нам те, чого ми потребували. Тому й ми повинні бути милосердними, як Отець наш милосердний (див. Лк. 6:36). Ми повинні прощати, бо були прощені (Еф. 4:31-32).

Якщо ви тримаєте тих, хто вас образив, на гачку, ви прикуті до них і до минулого, а це свідчить про продовження болю. Спінить біль: відпустіть їх. Ви прощаєте комусь не ради нього: ви робите це ради себе, ради своєї свободи. Прощення необхідне не у ваших стосунках з людьми, а у ваших стосунках з Богом.

Згадайте всі непростені образи і про кожну людину, яка вас образила, конкретно

скажіть: «Господи, я прощаю (ім'я) за (образу)». Зробіть це, навіть якщо знову переживатимете дуже сильний біль. Бог хоче, щоб ви були вільні. Пам'ятайте: позитивні почуття прийдуть потім, тепер головне – звільнитися від минулого.

Непокора проти покірності

Ми – представники непокірного покоління, яке вважає своїм правом засуджувати навіть тих, хто має над ним владу. Християни – не виняток. Та було б набагато краще, якби ми поклонялися, а не критикували, і дозволили проповіді судити нас замість того, щоб осуджувати її.

Ми також можемо не підкорятися людській владі. Та Писання свідчить, що щодо влади в нас є два обов'язки: молитися і підкорятися земним владам. Бог дозволяє нам не підкорятися їм лише якщо вони вимагають від нас вчинків, морально хибних перед Богом.

Покора людській владі демонструє віру. А вірою підкоряючись владі Бога, ви знаєте, що Бог захистить і благословить вас. Попросіть Бога простити вам за те, що ви не завжди підкорялися, і оголосіть про свою віру в Бога шляхом покорі владі, поставленій Богом.

Гордість проти смирення

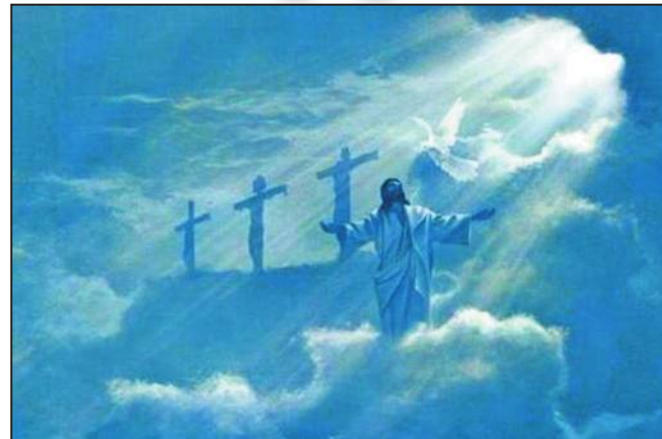
Гордість – вбивця. Вона каже: «Я можу зробити це сам. Я можу вибратися з цього без Божої допомоги!». Не можете! Ми маємо абсолютну потребу в Бозі, і ми надзвичайно потрібні один одному. Апостол Павло писав: «Обрізання – то ми, що служимо Богові духом, а хвалимося Христом Ісусом, і не кладемо надії на тіло» (Фил. 3:3).

Смирення – це правильно орієнтована впевненість. Перечитаймо Якова, 4:6-10, і 1 Петра, 5:1-10. З цих текстів випливає, що духовний конфлікт завжди слідує за проявами гордості. «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас» (Як. 4:7).

Рабство гріха проти свободи

Люди, які потрапили в пастку кола «гріх – покаяння – гріх – покаяння», найімовірніше потребують поради апостола Якова: «Отже, признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах і моліться один за одного, щоб вам уздоровитися. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!» (Як. 5:16).

Ніл Андерсон.

«... і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі» (Еф. 2:6).

Коли ви приходите до лікаря, адвоката чи якогось службовця, то зазвичай спочатку чуєте: «Сідайте, будь ласка. Ми вас покличемо».

Запрошення сісти – це пропозиція відпочити, поки ви чекаєте. Можливо, вам запропонують подивитися журнал чи переглянути телевізійну програму – так швидше мине час. Людина, до котрої ви прийшли на зустріч, хоче, щоб ви не нудьгували, поки чекаєте.

Коли Ісус закінчив Свою роботу на землі, Він вознісся на небо і сів по правіці Отця, як каже Біблія. Його робота була зроблена, отже, Він заспокоївся. Більшість записів Нового Заповіту про Ісуса на небі після Його вознесіння говорять, що Він сидить.

Наприклад, у Посланні до євреїв 1:13 читаємо: «Кому з Ангелів Він промовив коли: Сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжжю ногам Твоїм!». Ісус зробив те, що звелів Йому Батько. Тепер Йому кажуть: «Сідай і відпочинь, поки Я потурбуюся про Твоїх ворогів».

Згідно з Посланням до ефесян 2:6, ми сидимо на небесних місцях у Христі Ісусі!

Коли ми заходимо до кімнати, де маємо почекаати, нам пропонують місце. Звичайно, можна відмовитися і ходити туди-сюди, нервувати, дивитися на годинник кожні кілька секунд. Але є інший варіант. Можна заспокоїтися і зайнятися чимось, щоб хвилини чекання були приємними.

Заспокойтеся і дозвольте подіям відбуватися згідно з визначеним розкладом. Ми ніколи не навчимося терпіти, поки не матимемо того, заради чого варто це робити.

Терпіння не з'являється просто так, його треба тренувати. Це – плід Духа, що є в нашому душі, бо Дух Святий перебуває в дітях Божих. Але щоб терпіння проявлялося через душу (наші думки й емоції), необхідно попрацювати.

Ви можете бути «вагітні» мріями, але не намагайтеся «народити свою дитину» завчасно. Це принесе хаос у життя. Іноді ви ображаєтеся на Бога, тому що щось іде не так, як ви планували. Але все відбуватиметься так, як сказав Бог. І тоді, коли Він призначив. Чекайте Його часу.

Люди завжди поспішають. Бог ніколи не поспішає. У Псалмі 36:4 сказано: «Хай Господь буде розкіш твоя, і Він сповнить тобі твого серця бажання!». Перебуваймо у Господі, і це дозволить Йому дати нам те, що Він хоче. Дочекаймося від Бога відповіді, перш ніж щось робити, і виконуймо те, що Він каже.

ЦЕРКВА ЯК ВЗІРЕЦЬ ХРИСТИЯНСЬКОЇ ЗДАГОДИ

28 жовтня 2018 року громада ЦХВЄ м. Дубна Рівненської області провела святкове богослужіння з нагоди 30-річчя посвячення дому молитви.
У служінні взяли участь старший пресвітер Рівненського обласного об'єднання церков ХВЄ Олександр Коток, пресвітер церкви євангельських християн-баптистів Святослав Карп'юк та інші служителі району.

На початку урочистого зібрання прозвучали відомі євангельські псалми: «Ангели в небі Господа славлять» та «Люблю твій, Боже, дім». Пресвітер місцевої церкви Вадим Савченко наголосив, що церква пройшла досить непростий шлях,

була звершена значна праця, заплачена велика ціна задля того, аби сьогодні можна було чути Слово Господнє в комфортних умовах, у чудовому будинку молитви.
«Ми ввійшли в їхню працю, – каже Вадим Вікторович, згадуючи братів і сестер,

які розпочинали церкву. – Ціль цього зібрання – пригадати деякі моменти з нашої історії, щоб теперішнє покоління цінило працю, яка була звершена до них». Після спогадами ділився Василь Чайка – пресвітер церкви ХВЄ с. Підбрусинь. Він – один із небагатьох присутніх на святі, хто брав безпосередню участь в будівництві храму. Дім молитви у місті Дубні має цікаву історію. Це був один із перших молитовних будинків в СРСР, який будували п'ятидесятники. 1986 рік. Майже всі громади п'ятидесятників в області на той час ще були зареєстровані під егідою ЄХБ, адже християн віри євангельської як окремого руху влада не визнавала. Рішення про будівництво було досить сміливим і виглядало майже нереальним, але завдяки тривалим молитвам Господь дозволив цьому статися. Василь Дем'янович Антонюк, який був тоді пресвітером церкви, отримав відкриття від Бога про те, що Бог допоможе збудувати будинок і захистить від задумів ворога. Сергій Ільницький (нині пастор церкви в м. Анкориджі, штат Аляска, США) детально пам'ятає ті події. Зокрема, він розповів: «Будували ми таким чином: приходимо ввечері і до ранку навколо старої будівлі копаємо фундамент, після накриваємо його фанерою та засипаємо листям. Наступної ночі заливаємо. Були перешкоди. Але я пам'ятаю, як Василю Антонюку було сказано: «Роби так, як тобі було відкрито, і не бійся, бо Я з тобою». Стіни ми звели досить швидко (всього за два дні, того дня тільки наших братів прийшло 113 чоловік), зібрання зупиняти

не доводилось. Ту землю, яка була нижче рівня (в фундаменті), ми вручну виносили наверх. Один з братів домовився про транспортер, але як тільки ми почали ним працювати, через кілька годин приїхали кадебісти. Довелося знову землю виносити руками... Ще завдяки ініціативі деяких братів ми, всупереч плану, добудували в середині залу балкон». Одного разу, коли тривали будівельні роботи, представники влади привезли до будинку техніку, щоб знести зведені стіни. Проте машиніст відмовився виконувати їхню вказівку, промовивши: «Якщо ви хочете наклеїти прокляття на свій рід, то валіть». Після цих слів так ніхто й не наважився завдати шкоду Божому народові. Пресвітер церкви євангельських християн-баптистів Святослав Карп'юк, привітавши громаду п'ятидесятників, теж згадав про деякі моменти з історії будівництва. І побажав, щоб серця віруючих були великими для всіх людей, щоб вміщали і тих, хто ще не знає Господа. «А стіни вашого будинку нехай завжди будуть тісними, нехай вони не вміщають усіх охочих послухати Слово Боже», – на закінчення промови додав Святослав Григорович. Ще однією унікальністю церкви було те, що на початках свого існування вона об'єднувала аж три конфесії: баптистів, адвентистів та п'ятидесятників. Попри певні доктринальні відмінності у віровченні церква була взірцем християнської злагоди. Не менш вражає сама архітектура всередині будинку. Анатолій Кушнір з цього приводу згадує: «Пам'ятаю ще, як будували навколо попередніх стін. Я так пишався архітектурним дизайном! Не міг

повірити, що серед наших братів знайшлися такі митці. Усі лінії на своєму місці, перетікають одна в одну. Це шедевр того часу, гідний поваги...» Заключне слово виголосив старший пресвітер Рівненського обласного об'єднання церков ХВЄ Олександр Коток. Він чітко окреслив поняття церкви як зібрання Божих дітей, які сповідують віру в Ісуса Христа. Таку церкву не здолають ніякі ворожі сили. Ворог може знищити місце зібрання Божого народу, але аж ніяк не церкву, бо церква – це не стіни, це люди. Олександр Адамович наголосив на тому, що церква має найкращу перспективу на землі, адже її чекає небо. Церква потрібна Ісусу, вона потрібна цьому світові і потрібна кожному з нас. На закінчення була звершена спільна молитва. Від обласного об'єднання церков ХВЄ місцевої громаді був вручений цінний подарунок. Перша частина богослужіння закінчилася. Далі церква мала спілкування за спільним обідом, під час якого лунали привітання, побажання, спогади. Диякон місцевої церкви Олександр Свінтозельський поділився презентацією із архівних фото про те, як будувався молитовний будинок, а також коротко прокоментував деякі фото з життя церкви. Сьогодні громада ХВЄ м. Дубна нараховує майже 400 членів. Тут діють дорослий та молодіжний хори, а також недільна школа. А вихідці з цієї церкви сьогодні звершують служіння в найвіддаленіших кутках світу.

Олександр Геніш.

ПОМИЛКА, ЯКУ ВИПРАВИВ БОГ

Книга Рут розпочинається з того, що в ізраїльському краю стався голод. Виникає запитання: Чому? Якщо Бог всесильний і це Його народ, то хіба Він не може нагодувати Своїх дітей? Читаючи інші книги Біблії, я помітив певну закономірність: у більшості випадків, коли євреї не слухалися Бога або відходили від Нього, Він посилав їм певні біди: війни, катаклізми, мори, голод і навіть полон. Але для чого Бог це робить? Щоб тільки покарати їх – і все? Ні, Він робить це для того, щоб народ опам'ятався, покався і повернувся до Нього. Тому голод, згаданий у Книзі Рут, стався через те, що ізраїльський народ перестав слухатися Бога.

Якою була реакція Елімелеха, чоловіка Ноомі, на цей голод? Він вирішує покинути вітцівську землю, не бажає покаятися, щоб Бог змиливався і дав урожай, але втікає з Ізраїлю. Він не запитує в Бога, чи можна йти в той край, але самотужки приймає рішення. І згодом пожинає наслідки. Вони жили в місті Вифлеємі, що означає «Дім хліба». Елімелех залишає хлібний дім і йде в пустелю шукати кращого життя. Йде у край, в який євреям було заборонено йти. Залишає народ, з Яким Бог уклав заповіт і обіцяв оберігати і забезпечувати. Він обирає те, що зручно і комфортно, замість того, що правильно. Елімелех зі своєю сім'єю поселився в моавському краю, але невдовзі і він, і двоє його синів помирають. Я не знаю, від чого

вони померли, але це явно допустив Бог. Настільки вагоме рішення батька, від якого залежить життя усієї сім'ї. Якщо батько приймає правильне рішення, то це добро для всієї сім'ї. І навпаки – якщо рішення неправильне, страждають усі. Але кінець історії нас тішить. Бог, незважаючи на помилки чоловіків, благословив жінок. Він покіпнувався про їх майбутню долю і дав щасливе життя. Як висновок можна підкреслити: Бог може використовувати наші помилки для Своеї слави. І ще: ніколи не варто виходити з-під Божої опіки і Його крила. Край, куди тягнуться до Бога і радіти Його присутності і охороною! Від нашого вибору сьогодні залежить наше життя завтра!

О. Пастушак.

ПИЛЬНУЙ, ЩО У ТВОЇХ РУКАХ

14 жовтня 2018 року в церкві християн віри євангельської м. Шумська на Тернопільщині відбулося районне сестринське служіння на тему: «Що у твоїх руках?».

Пастор місцевої церкви Олександр Гук благословив сестер словом та молитвою і закликав завжди довіряти Богу, бути господарними,

піклуватися про своїх дітей, свої сім'ї. У руках сестер – діти, яких потрібно народити, виховати і відпустити, сім'я і побут, здоров'я, духовний стан тощо. І всі ці теми було висвітлено на основі Біблії і прикладів із власного життя. Були згадані молитовниця Анна, господарна Тавіта, благодійниця Іванна та багато інших. А пісні у виконанні гурту молодих сестричок «До-Ля» переплітали виклади чудовими мелодіями.

У залі було благословенно й затишно. Неодноразово на очі наворачалися сльози – бо в чомусь слухачки побачили свої помилки, у чомусь їм хотілося стати ближчими та кращими для Бога, для дітей, для чоловіка. Подяка Богу за такі глибокі і важливі спільності. І пильнуймо, щоб те, що Бог довірив в наші руки, ми зберегли для Нього.

С. Боярська.

ТИЖНЕВА ШКОЛА КАПЕЛАНІВ ПРОЙШЛА НА ДНІПРОПЕТРОВЩИНІ

На базі церкви «Суламита» у м. Кам'янському Дніпропетровської області з 22 по 27 жовтня проходила школа капеланів. У групі військових священиків, що складалася із 40 осіб, були капелани як з Дніпропетровщини, так і з Києва, Молдови і Придністров'я.

У рамках школи капелани пройшли експрес-курси: введення в капеланство, Біблійне богослов'я, поліцейське, цивільне, пенітенціарне, військове, госпітальне капеланство, духовно-релігійне

життя солдата на передовій, навички виживання у зоні бойових дій, перша психологічна допомога, духовно-просвітницька робота з сім'ями військовослужбовців, перша медична допомога, а також

тактична медицина в зоні бойових дій, перспективи та напрямки капеланської діяльності в Україні. Після закінчення школи були видані сертифікати та посвідчення капелана-волонтера. Під час церемонії вручення сертифікатів Президент асоціації професійних капеланів України, полковник запасу Валерій Труфанов сказав: «З того часу, як було проведено перший семінар капеланів у місті Кам'янському у лютому цього року, ми побачили яскраво виражений

рух служіння за напрямками, які на цей момент вже сформувалися. Найактуальніший сьогодні напрямок капеланства – військовий. І про нього треба говорити не лише в контексті подій на Сході України. Ми говоримо про сім'ї, про дітей, про військово-патріотичну роботу тощо. Другий напрямок – пенітенціарний. Тобто ті, хто займається з людьми в тюрмах, а також із персоналом в'язниць. Госпітальне капеланство – це все, що болить: болить душа, болить психіка;

це все, що пов'язане з ранами: посттравматичний синдром, сімейні конфлікти. Капелани повинні працювати в різних сферах суспільного життя». «Капелани – це люди, які готові робити в суспільстві будь-яку соціальну роботу», – додав керівник відокремленого підрозділу Кам'янського капеланства від Асоціації професійних капеланів України Віктор Талда.

Микита Доброславський.

«ХОЧ ВОНИ І СПІВПРАЦЮЮТЬ З НАМИ, ТА МИ ВПЛИВУ НА НИХ НЕ МАЄМО»

Дмитро Коваль живе у Вараші, разом із дружиною Оленою виховує двох дітей. У місцевій церкві служить дияконом. Працює на атомній станції на посаді старшого майстра релейного захисту та автоматами. Здобув освіту електрика, інженера-електроніка, бакалавра богослов'я. Навчається на магістерській програмі Євангельської теологічної семінарії у Києві. І пише книжки. Коли нам до рук потрапила книжка Дмитра Ковалю «Християни віри євангельської Володимирецького району Рівненської області: становлення та розвиток», ми зрозуміли, що мусимо поспілкуватися з її автором.

— Як ти взявся вивчати історію християн віри євангельської?

— До цього був довгий шлях... Дуже часто, коли заходила мова про спірні питання в церкві, доводилося чути: «А раніше такого не було». І виникло бажання самому розібратися — а як було? Мабуть, це бажання спільне для всіх, хто займається історією чи журналістикою... Я читав про п'ятидесятників Кременця, Львова, Дніпродзержинська і думав: а як було у нас? Це був другий рушійний момент, щоб досліджувати і шукати.

— Чи були люди, які підштовхнули тебе до історичних досліджень?

— Найбільше, напевно, Михайло Мокієнко. Коли я взявся писати першу статтю, навіть не знав, чи з того щось вийде. Але він побачив у мені потенціал, і це переросло у співпрацю. Він мене постійно мотивував. Ольга Підлужна більше року співпрацювала зі мною як редактор книги.

Дуже позитивно до цієї справи ставилася церква. Багато хто з нетерпінням чекав, які документи я знайду. Мені було це приємно, і я відчував важливість місії, яку виконую. Така зацікавленість людей теж мотивувала працювати. Більше того, церква повністю спонсорувала мої поїздки і витрати... Робота тривала три роки. Поїздки в Білорусь, Рівне, Луцьк, Київ, проживання, харчування... На все це виділяли кошти з церковної каси. Скільки просив, стільки й давали.

Ще одне — мені повністю довірилися. У процес дослідження ніхто не втручався. Адаже нерідко буває й так: хто дає кошти, той замовляє, що і як писати... Свобода висловлювати власні думки — це дуже велике сприяння.

— А щодо чого саме у тебе були такі побоювання?

— Найбільше — щодо оприлюднення прізвищ агентів, які співпрацювали з владою. Хоча була випрацювана максимально мирна методика: я хотів показати, що вони це робили не для того, щоб здати одновірців, а для того, щоб сприяти виживанню церкви. У цьому світлі і подавалися прізвища...

— Чи були в ході дослідження виявлені імена людей, які співпрацювали з владою не з примусу, а були свідомими агентами?

— Власне, всі це робили свідомо. Якщо ви маєте на увазі тих, хто робив це задля наживи, то таких були одиниці. У книзі є така ремарка: «В опрацьованих документах лише раз згадується про те, що спецслужби скористалися любов'ю до грошей однієї людини і з допомогою цього витягували з неї інформацію». Єдиний випадок. Щодо усіх інших — близько сотні людей — самі спецслужби пишуть: «Хоча вони і співпрацюють з нами, та ми впливу на них не маємо, вони ведуть свою лінію і користуються нашими стосунками для того, щоб будувати церкву».

Мені здається, що я зміг у книзі відобразити цей факт. Є документ КДБ, який заявляє, що всі єпископи ВРЄХБ — їхні агенти, що, власне, сама ВРЄХБ є їхнім дітищем. Але в документах чотири-п'ять років потому вони самі пишуть: «Хоча вся верхівка в наших руках, але вони нічого не роблять, доки ми їх не змусимо. І навіть не роблять того, до чого змусимо. Вони підпільно ведуть усю ту церковну активність, яку ми їм забороняємо вести». Я зробив для себе висновок, що єпископи спочатку змушені були домовитися, бо інакше не давали реєстрації. Але надалі зайняли таку позицію: «Ми не будемо до кінця їм розкривати обставин церковного життя, бо і вони не розкривають нам цілей секретної співпраці». І, користуючись цією співпрацею, вони робили, по суті, все, що їм забороняли.

Ось приклад. Спецслужби звітують про те, що до Львова повернувся з ув'язнення один п'ятидесятник. Звернувся у місцевий відділ КДБ, записався агентом, отримав гроші. Потім звернувся у залізничне

відділення держбезпеки, записався агентом, отримав гроші. І так по всіх відділеннях! Зібрав гроші, прийшов до церкви, розповів, хто за ким стежить, про всі методи роботи КДБ, і пішов у підпілля. І вони пишуть: «Де нам тепер знайти цього пройдисвіта?».

— Виходить, самі віруючі були не гіршими спецагентами, ніж кадебісти?

— У КДБ так і писали: «Ми маємо справу із дуже законспірованим об'єктом, у якого є своя система шифрування, система зв'язкових, нелегальні друкарні...»

— Чи є факти, що в церкву засилалися спеціально підготовлені служителі?

— Є факти, що такі люди готувалися. Але вони засилялися як рядові члени. Можливо, вони могли ставати служителями, цю лінію не прослідковано. Але самі спецслужби у 60-х роках дійшли висновку, що цей метод неефективний. Це зафіксовано в документах: «Більше не використовувати практики залучення мирян як спецагентів в церкві. Краще завербувати такого члена, який потенційно швидко може бути обраним на керівну посаду». Таким чином вони змінили стратегію через те, що не мали успіху...

— Давно ведеться мова про розсекречені документи, згідно з якими влада цілеспрямовано намагалася маргіналізувати церковне середовище. Для цього впроваджувалася заборона на музику, здобуття освіти тощо. У деяких церквах досі помітні відголоски цього. Чи такі матеріали десь опубліковані?

— Так, зокрема і в моїй книзі. Ієрархія така: ВРЄХБ перебувала у тісній співпраці з державними службами. Це був свідомий вибір, інакше їх би не існувало. Відповідно, КДБ намагався влаштувати внутрішнє життя ВРЄХБ так, як йому було вигідно. А вигідно було, щоб віруючі виглядали відсталими, неосвіченими людьми без будь-якої культури. Їм казали: «Не може бути жодної церковної культури, якщо хочете культури, то ідіть в світські бібліотеки, клуби, кіно і т. д.». І розсилали циркулярні листи приблизно такого змісту: «Нам стало відомо, що в церквах почали практикувати декламацію віршів, спів дуєтом, квартетом, використання музичних інструментів... Це не побожно! Припиніть цю практику, інакше наслідки будуть важкі, і ви знаєте, які».

Але центральні баптистські церкви — у Києві, Донецьку, Москві — вели повноцінне життя. Там була

можливість і грати, і співати, і будувати власну культуру. А всі ці заборони стосувалися більше периферії. Один із пресвітерів нашого району писав у листі уповноваженому: «Чому така несправедливість? Я їздив у Донецьк, там все зовсім по-іншому, там молодь приходять на зібрання...»

Можливо це робилося «для вітрини».

— І вони мусили не з власної волі впроваджувати в церкви такі правила?

— Так виглядає. Хоча не всі пресвітери й читали такі листи у своїх церквах, проте церковне життя все ж спрямовували відповідним чином. І з часом це переросло в церковний світогляд. Люди почали пояснювати речі, яких не практикували в їхній церкві, біблійними категоріями.

— Отже, сучасні заборони у церквах витікають ще з тих часів?

— Вплив держави через церковну структуру — це одна з причин. А друга причина в тому, що служителі, які розбудовували церкву, після війни були усунуті, вислані. На їхньому місці лишилися молоді. І саме вони потім приймали постанови про довжину спідниць, рукавів і т. д. Це описує у своїй книзі Олександр Гула.

— Цікаво, чому молоді люди за таке взялися?

— Вони були дуже «ревними». Навіть давали обітницю безшлюбності. Намагалися все звести до чітких правил. Є й третя причина. Михайло Мокієнко розповідав, що коли його дід повернувся із ув'язнення, молодь використовувала в служінні музичні інструменти. І дід сказав: «Я страждав, а ви тут розважаєтеся під музику?». З тих пір музика у тій громаді не в пошані.

На мене самого вплинув такий світогляд: «Краще бути віруючим прибиральником, ніж професором-атеїстом». Чомусь не казали: «Краще бути віруючим професором, ніж прибиральником-атеїстом». Я виріс у християнській сім'ї і щиро так вірив. Пам'ятаю, як важко було себе перебороти, щоб піти навчатися в університет.

— З якими особливостями і труднощами приходилося стикатися під час вивчення церковної історії?

— Почну з труднощів. Більшість церков майже не зберегли власної історії. Частково тут, звичайно, влада постаралася — вилучила нашу історію і зберігає у своїх спецховищах. Конкретно я працював зі

справою про учасників з'їзду в Дніпродзержинську 1948 року. Раніше була доступна лише текстова частина, а тепер дозволили працювати також з вилученими документами та особистими речами. Наприклад, збереглися фотографії, які дозволяють відновити вигляд християн 1948 року, який відрізняється від того, який був після 1948 року.

Найважче було віднайти первинні документи. Коли йшла мова про історію до польських часів, то в церковному середовищі існувало багато переказів. Їх не можна було однозначно відкинути, але й багато було неправдоподібного. Їм просто ніхто не міг заперечити, і ці історії вжилися у церковну свідомість. Тому ще однією трудностю було обґрунтовувати, чому ті чи інші факти не достовірні. А допомогли в цьому документи 1920-х рр., знайдені у Бресті. Проти них вже ніхто не міг заперечити. Тепер деяким громадам навіть доведеться переносити деякі усталені дати (наприклад, рік будівництва дому молитви) відповідно до інформації, знайденої в документах.

— Чи вдалося в ході роботи над книгою зробити відкриття, які можна назвати сенсацийними, несподіваними?

— Першим несподіваним моментом стало те, що всі п'ятидесятники Володимирецького району спочатку були баптистами. Тобто усі церкви, котрі утворені до 1926 року. Друге — те, що не всі п'ятидесятники належали до союзу Г. Шмідта. Виявляється, існувала опозиція, яка належала до центру в Кременці. Між цими двома союзами були невеликі протиріччя.

— Коли в 1929 році у Човниці був з'їзд, він об'єднав церкви Волині і Тернопільщини, що належали до центру у Кременці.

— Це загальнопоширена думка, але, згідно з документами із Бресту і Варшави, вона неправильна. 1929 року, перш ніж у Човниці відбувся союз, були консультації у Кременці. І частина кременецького союзу не захотіли йти в російськомовний інтернаціональний союз. І після з'їзду в Човниці все ще існував центр в Кременці, який не належав до Г. Шмідта. Вони мали свій статут, свої з'їзди і навіть того ж 1929 року паралельно подавали свої окремі документи на реєстрацію. У книзі є фото їхнього оргкомітету.

— Твоя книга базується суто на документах чи також на усних свідченнях?

— Я дійшов висновку, що потрібно виходити з документів, свідченнями можна тільки підтверджувати документи. Бо пам'ять людей дуже вибіркова... Взагалі, я вважаю, що можна приймати до уваги свідчення, якщо людині не більше 60 років і свідчення стосується останніх 30 років її життя. Людина запам'ятовує здебільшого моменти, які змінили її життя, а рутинну інформацію забуває. Деякі документи я підтверджував свідченнями 1970-х років. Але це історія людей, які пережили знущання в школі, військоматі... Тому ці події врізалися в їхню пам'ять, дехто навіть мав записи.

— Дуже вразили фотографії в книзі. Де вдалося дістати такі якісні і рідкісні фото?

— По усіх усядах... Просив дослідників з України, з Білорусі... Вони надали частину фотографій до 1930-х років. Усі решта — з архіву Асамблей Божих у Спрінгфілді. Усі місіонери, які тут працювали, відправляли туди звіти. У них дуже багато фотоматеріалу. І вони в обмін на книгу погодилися безкоштовно надіслати фото (звичай одне фото коштує 30\$). Ще інші збирали по людях, по архівах.

— А з чого почалося написання книги?

— Назривав ювілей — 20-річчя дому молитви. І я взявся з Віталієм Котком збирати історію церкви. Щось ми познаходили, але дуже мало. Потім у нас відкрилася філія Львівської богословської семінарії і приїхав викладати М. Мокієнко. Він жив у мене вдома, тож я показав свої напрацювання. Тоді він мене запросив на історичну конференцію до Львова. І так пішла праця в цьому напрямку.

— Які плани на майбутнє?

— По-перше — видати енциклопедію по усіх п'ятидесятниках України. Якщо збереться колектив, це буде реально зробити. Бо в архівах доведеться попрацювати добряче. Саме тепер у нас є можливість відновити біографії служителів — де жив, працював, фотографії, обставини служіння... Тобто заповнити всі білі плями. Невідомо, чи довго це буде така можливість.

І ще є бажання зробити мультфільм для дітей про п'ятидесятників. Діти, молоддь не знають історії. І інакше, як через відео, до них історію не донести. Книгу вони читати не будуть.

**Розмовляли: Юрій ВАВРИНЮК, Дмитро ДОВБУШ, Ольга МІЦЕВСЬКА.
(Друкується зі скороченнями.
Повна версія — на chve.org.ua.)**

ВИПРОБУВАННЯ І ЗРОСТАННЯ

«Випробуй, Боже, мене, і пізнай моє серце, досліди Ти мене, і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Пс.138:23-24).

Бог допускає різні ситуації в нашому житті не тому, що Він нас не знає, а щоб ми самі себе краще пізнали, оцінили свої реакції на певні ситуації і свій вибір. «Випробовуйте самих себе, чи ви в вірі, пізнавайте самих себе» (2Кор. 13:5). «Улюблені, не дивуйтеся огневі, що вам посилається на випробовування, немов би чужому випадку для вас» (1Петр. 4:12). Біблія говорить про такі випробування як про необхідні та обов'язкові.

У наш час існують крайнощі: одні вчать, що християни не повинні страждати, інші – що ми приречені на постійні страждання. І те й інше твердження неправильні: «Багато лихого для праведного, та його визволяє Господь з них усіх» (Пс. 33:20). Останнє слово завжди за Господом! Тихе і безтурботне християнське життя

дуже дивне. Писання говорить, що: «в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих!» (2Кор.1:4). А Ісус застеріг: «Страждання зазнаєте в світі, але будьте відважні: Я світ переміг!» (Ів.16:33).

Якщо Бог допускає щось в наше життя, а ми правильно реагуємо на це, то Господь досягає в нас Свого результату. «Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає!» (Євр.12:6). Після покаяння і водного хрещення Божа робота в нашому житті не закінчилася.

«А праведний нехай ще чинить правду, а святий нехай ще освячується!» (Об. 22:11). Бог робить нас схожими на Себе, щоб Його Церква сиділа з Ним на престолі. Ми іноді чинимо опір і кричимо від болю, але Бог, як ювелір, створює з нас Свій шедевр, робить нас здатними творити добро.

Згадаймо про життя пророка Єремії. Він сам про себе каже: «Я той муж, який бачив біду від жезла Його гніву, Він провадив мене й допровадив до темряви, а не до світла. Лиш на мене все знову обертає руку Свою цілий день. Він виснажив

тіло моє й мою шкіру, мої кості сторожив, обгородив Він мене, і мене оточив гіркою та мукою» (Плач 3:1-5).

Чому це трапилось з ним? Частково страждання стосуються гонінь його як пророка. Перш ніж послати людину на служіння, Бог відділяє усе плотське: «І стер мені зуби жорстовою» (3:16). Ці слова як прообраз нашого «я», самодостатності і впевненості у своїх силах. Бог не вживає людей, які приносять щось своє в Його служіння.

«Він переситив мене гіркотою, напоїв мене полином» (3:15). І, як результат: «...загублена сила моя, та моє сподівання на Господа» (3:18). У Новому Заповіті Павло говорить: «Коли бо я слабкий, тоді я сильний» (2Кор.12:10).

«Оце я нагадую серцеві своєму, тому то я маю надію: Це милість Господня, що ми не погинули, бо не покінчилось Його милосердя, нове воно кожного ранку, велика бо вірність Твоя! Господь це мій уділ, говорить душа моя, тому я надію на Нього складаю!» (Плач 3:21-24).

Так говорить пророк з цих складних обставинах. Після усього перенесеного Єремія потішає інших: «Господь добрий

для тих, хто надію на Нього кладе, для душі, що шукає Його! Добре, коли людина в мовчанні надію кладе на спасіння Господнє» (Плач 3:25-26). «Бо Господь не навик ж покине! Бо хоч Він і засмутить кого, проте змилюється за Своєю великою милістю, бо не мучить Він з серця Свого, і не засмучує людських синів» (Плач 3:31-33).

Писання говорить: «Випробовуваний, хай не каже ніхто: Я від Бога спокушуваний. Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує. Але кожен спокушується, як надиться й зводиться пожадливістю власною» (Як. 1:13-14). У Бога немає плану нав'язати випробування. Одна з причин страждання людей Божих – необхідність зміни характеру.

Нам важливо зрозуміти, що все, що приходить у наше життя, виходить з його контексту. Ще приклад з Писання – апостол Петро. Він гаряче любив Ісуса і наважувався давати Йому поради, пропонуючи щось своє. І така людина повинна була навчати Церкву. Бог знав Петра краще, ніж той себе сам. «А Він обернувся й промовив Петрові: Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не

про Боже, а про людське!» (Мт. 16:23).

Петро не був поганим, але не знав, що без Бога ніхто не може змінитися. І Бог, не докоряючи, зустрічається з Петром, каже про любов і доручає йому Церкву.

А згадаймо Мойсея. Мало хто наважився б залишити палац, відректися від престолу і бути зі своїм народом. А народ його не прийняв. Двічі знедолений, Мойсей 40 років пасе овець. І потім Бог кличе його на служіння, назвавши Своїм другом.

Ще одна причина труднощів в нашому житті: «Чого ж нарікає людина жива? Нехай скаржиться кожен на гріх свій» (Плач 3:39). У кожного з нас є недоліки і твердині, і процес освячення – завдовжки з життя. Апостол Павло говорить: «Я щодень умираю» (1Кор. 15:31). Він розумів, що повинен щодня утримувати свою стару людину на хресті. Часто наші недоліки так глибоко в нас сидять, що немає іншого шляху звільнення від них, як через певні неприємні ситуації.

«Блаженна людина, що витерпить пробу, бо, бувши випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його» (Як.1:12).

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ МІСІОНЕРСЬКИХ ЛІДЕРІВ У МАДРИДІ

У столиці Іспанії Мадрид пройшла зустріч лідерів п'ятидесятирічних місій Європи. Центральною ідеєю зустрічі став девіз «Піднімайте наступне покоління».

Представники понад 60 країн Європи інформували про місіонерську ситуацію у своїх регіонах, ділилися практичним досвідом роботи, озвучували ідеї про те, як підняти на місіонерські поля наступне покоління.

Українську Церкву ХВС представляли завідувач місіонерського відділу УЦХВС, директор місії «Голос надії» єпископ Микола Синюк, а також регіональний директор місії по Західній Європі, редактор газети «Голос надії» Юрій Троць.

Присутні були поінформовані про евангелізаційно-місіонерські проекти Церкви ХВС і бачення на перспективу. Була представлена

також діяльність місії «Голос надії» як базової місіонерської інституції УЦХВС.

Підсумовуючи свій виступ, Микола Синюк зауважив: «Ми не підніmemo нове покоління місіонерів, якщо не підніmemo дітей і онуків у наших власних родинах. Якщо їм

не цікаво те, що роблять їхні батьки, це буде нецікаво молоді церкви. По-друге, нам потрібна співпраця зі Святим Духом як Духом місіонерства, Який приводить у церкву гірших, а виводить – кращих для здійснення Своїх намірів. На практиці це часто призводить до внутрішнього спротиву служителів і нерозуміння місійної природи Духа Святого.

По-третє – нам потрібна співпраця. Українська Церква володіє потужним місіонерським ресурсом – людьми. Захід обмежений у цьому, проте володіє потужним матеріальним ресурсом. Об'єднання зусиль дало б якісний результат для поширення Царства Божого», – підкреслив єпископ.

Рішення Комітету ПЕМ про проведення наступної зустрічі у Києві засвідчило особливу місіональну позицію УЦХВС. Приємною частиною зустрічі у Мадриді стало відвідування вечірнього богослужіння української громади ЦХВС, де пасторське служіння несе Ярослав Демко.

НАВЕРНИСЬ, ЩОБ НЕ СТАТИ СТОВПОМ

«А жінка його озирнулася позад нього, – і стала стовпом соляним» (Буття 19:26)

Содом і Гоморра – це втілення всієї аморальності безбожного світу. Їхнє знищення вогнем та сіркою – біблійне зображення Божого суду над грішним світом та його безбожними мешканцями.

Існує вогняне озеро, приготоване для диявола та його ангелів. Це вічне прокляття для всіх, хто служить дияволу. Жінка Лота та його зяті мали можливість уникнути суду, але для цього вони повинні були повірити у все, що ангели звістили Лотові про суд. Однак вони не тільки відмовилися повірити, вони були настільки засліплені, що Лот «здавався як жартун».

Боже Слово не залишає жодного

сумніву щодо майбутнього суду чи вічного осудження. Але сьогодні ще є шанс спасіння, сьогодні день благодаті. Покайся у своїх гріхах! Віруй у Слово Боже і прийми те, що Господь Ісус звершив на Голгофському хресті для тебе! Тоді матимеш прощення своєї провини, мир з Богом, вічне життя і вічну славу.

Лотова жінка була у найтісніших стосунках з єдиним праведником у Содомі. Сьогодні багато людей теж мають близькі взаємовідносини з людьми Божими, та все ж вони не спасенні.

Майже напевно, та все ж втрачені – соляні стовпи! Мертві, та не поховані і забуті, вони стали постійним застереженням, щоб ти не відкидав спасіння своєї душі, полюбивши цей світ або залишившись байдужим. Постався до цього серйозно! Навернись, щоб тобі не стати соляним стовпом – без відчуття Божої милості, не маючи ні дикування життя, ні самого вічного життя.

ЯК РЕАГУВАТИ НА ЗЛО?

Як християни повинні ставитися до зла? Що ми повинні думати, відчувати й робити стосовно зла, яке творить сатана? Зла, яке приносить смерть, стихійні лиха... Як ставитися до страждання і болю, яких немало в повсякденному житті?

Очікуйте зла. «Улюблені, не дивуйтеся огневі, що вам посилається на випробування, немов би чужому випадку для вас» (1 Петр. 4:12).

Терпіть зло. «Любов... усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!» (1 Кор. 13:7); «І за ім'я Мое будуть усі вас ненавидіти. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений!» (Мр. 13:13).

Будьте вдячні за очисний ефект зла, яке повстає проти вас. «Дякуючи завжди й за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа» (Еф. 5:20); «Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18); «...Але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість» (Рим. 5:3-5).

Ненавидьте зло. «Любов нехай буде нелицемірна, ненавидьте зло та туляться до доброго!» (Рим. 12:9).

Моліться за порятунок від зла. «І не введи нас у випробування, але визволи нас від лукавого» (Мт. 6:13).

Докорайте злу. «... І не беріть участі в неплідних ділах, а краще й докоряйте» (Еф. 5:11).

Перемагайте зло добром. «Не будь переможе- ний злом, але перемагай зло добром!» (Рим. 12:21).

Протистійте злу. «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас» (Як. 4:7).

Що не слід робити стосовно зла

Ніколи не бійтеся, що цей злий світ вийде з-під Божого контролю. «... Хто все чинить за радою волі Своєї» (Еф. 1:11).

Ніколи не схилийтеся до думки, що через те, що в житті трапляється багато «злих» моментів, воно абсурдне й безцільне. «О глибини багатства, і премудрості, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і не досліджені дороги Його!.. Во все з Нього, через Нього і для Нього! Йому слава навик. Амінь» (Рим. 11:33, 36).

Ніколи не допускайте думки, що Бог буває несправедливим чи неправедним у тому, як Він керує всесвітом. «Господь справедливий на кожній дорозі Своєї» (Пс. 144:17).

Ніколи не сумнівайтеся в тому, що Бог є для вас усім у Христі. Якщо ви довіряєте Йому своє життя, то ви в Христі. Ніколи не сумнівайтеся в тому, що будь-яке зло, яке досягає вас, – навіть якщо воно позбавляє вас життя, – це любов, очищення, збереження і Батьківська дисципліна Бога. Це не покарання у гніві. Його гнів вилився на Ісуса Христа – нашого Заступника (Гал. 3:13; Рим. 8:3). Я

Якщо ми діти Божі через віру в Ісуса Христа, то від Бога до нас приходить тільки милість, а не гнів, «бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає» (Євр. 12:6).

Коли ми відмовляємося від проєктів диявола й довіряємо владі, мудрості й доброті Божій в Ісусі Христі, ми виконуємо задум Божий. Ми славимо нескінченно високу цінність Ісуса. Тому довірмося Йому й стіймо в благоговінні нашого спасіння.

thegospelcoalition.or

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Передплата-2019 розпочалася! На жаль, у зв'язку з тим, що протягом 2018 року вартість поштових і друкарських послуг дуже зросла (зокрема вартість паперу і друкарських послуг – на 300 відсотків), ми змушені скоротити тираж і збільшити вартість передплати.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

один примірник – 250 грн. за рік;
20 примірників – 1200 грн. за рік;
40 примірників – 1600 грн. за рік;
100 примірників – 2000 грн. за рік.

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

КОШТИ МОЖНА ПЕРЕКАЗАТИ НА РАХУНОК:
26001052535352 в АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 14360570
(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»)
або поштовим переказом на адресу:
Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002
(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Наші газети можна отримувати на Новій пошті за умови замовлення від 500 примірників (оплата за собівартістю – 1,50 грн. за примірник).
Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26001052535352, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 14360570

№ 11 (170) Виходить щомісяця
листопад 2018 р.

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;**
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.